

Σχ. 50.

τοῦ ὁποίου ἰδοῦ ἢ συνθεσις. Τὴν σανίδα ταύτην ἐτρύπησα διὰ σωλῆνος, οὗ τὰ δύο ἄκρα ἀπολήγουσιν εἰς τὴν ἄνω αὐτῆς ἐπιφάνειαν. Ἐπάνω εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν ἄκρων τούτων θέτω ἀνὰ ἓνα ὑάλινον κύλινδρον, ὥστε οἱ δύο κύλινδροι συγκοινωνοῦσι διὰ τοῦ σωλῆνος. Ἐντὸς τοῦ ἐνὸς κυλίνδρου θέτω κηρίον, καὶ βλέπετε ὅτι καίει ἄριστα, διότι ὁ ἀήρ ὅστις τὸ τρέφει καταβαίνει διὰ τοῦ κενοῦ κυλίνδρου, διέρχεται διὰ τοῦ σωλῆνος, καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸν ἄλλον κύλινδρον τὸν περιέχοντα τὸ κηρίον. Ἄν κλείσω τὴν ὀπὴν δι' ἧς διέρχεται ὁ ἀήρ, ἢ καλύψω ἄνωθεν τὸν ἄλλον κύλινδρον, βλέπετε ὅτι παύει ἢ καυσις, διότι ἀφαιρῶ τὰ νέα ἐφόδια τοῦ ἀέρος. Τί συμπεραίνομεν ἐκ τούτου; ὅτι ἀπαιτεῖται ἀτμοσφαιρικός ἀήρ διὰ τὴν καύσιν. Εἰς ἓν προηγούμενον πείραμα σᾶς ἔδειξα τὸν ἀέρα ἐνὸς κηρίου μεταβαίνοντα εἰς ἄλλο κηρίον. Θὰ μοὶ ἐχρηάζετο ὄργανον πολὺ περιπεπλεγμένον διὰ νὰ εἰσαγάγω εἰς τὸν κενὸν κύλινδρον τὸν ἀέρα τὸν προσερχόμενον ἐκ κηρίου καίοντος. Ἄν ἤμπορούσα νὰ τὸ κατορθώσω, θὰ ἐβλέπετε τὸ κηρίον τοῦτο τὸ καίον ἐντὸς τοῦ ἄλλου κυλίνδρου, νὰ σβεσθῇ. Διατί; διότι ὁ ἀήρ ὃν θὰ εἰσῆγον εἰς τὸν κύλινδρον δὲν θὰ εἶχεν ὀξυγόνον· τὸ ὀξυγόνον αὐτοῦ εἶχε κατ' ἑαυτὸν τὸ κηρίον, γερούμενον ὀξυγονικοῦ ἀέρος, σβύνεται. Ἄλλ' ἐπίσης θὰ σβεσθῇ τὸ κηρίον καὶ ἂν εἰς τὸν κενὸν κύλινδρον εἰσαγάγω τὴν ἀναπνοήν μου· ὅχι ἂν φυσήσω τὴν φλόγα· αὐτὴ μόνη ἢ πνοή μου ἀρκεῖ ὅπως τὴν σβύσῃ. Θ' ἀνοιξῶ τὸ στόμα μου ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ κενοῦ κυλίνδρου· διόλου δὲν θὰ φυσήσω, ἀλλὰ μόνον θ' ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ ὁ ἀήρ τῶν πνευμόνων μου. Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν ἐφύσησα τὸ κηρίον· μόνον ἀπὸ τούτου τοῦ κυλίνδρου μετέβη εἰς τὸν ἄλλον ὁ ἀήρ τοῦ στήθους μου, καὶ ἔσβυσε τὸ κηρίον. Λοιπὸν φαίνεται ὅτι καὶ ὁ ἀήρ οὗτος δὲν ἔχει ὀξυγόνον διὰ νὰ θρέψῃ τὴν καύσιν. Τὸ ὀξυγόνον αὐτοῦ τὸ ἀφῆραν οἱ πνευμόνες μου. Εἶδτε ὅτι ἐχρηιάσθη ὀλίγος καιρὸς ἕως ὅτου διαφθαρῇ ὁ ἀήρ περὶ τὸ κηρίον. Αὐτὸ κατ' ἀρχὰς ἐξηκολούθει νὰ καίῃ· ἔσβυσεν ὅμως ἅμα ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ ἢ πνοή μου.

Τώρα θὰ σᾶς δεῖξω ἄλλο ὅμοιον πείραμα, διότι πρόκειται περὶ σπουδαίου ἀντικειμένου. Ἴδου κώδων κάτωθεν ἀνοικτὸς περιέχων καθαρὸν ἀέρα, ὡς δυνάμεθα νὰ πεισθῶμεν ἂν βυθί-

Σχ. 51.

σωμεν εἰς αὐτὸν ἢ κηρίον καίον ἢ φωταέριον. Κλείω ἄνωθεν τὸν κώδωνα, καὶ θέτω μόνον εἰς τὸ πόμα μικρὸν σωληνίσκον, δι' οὗ νὰ ῥοφήσω τὸν ἀέρα. Πρὸς τοῦτο θέτω τὸν κώδωνα ἐντὸς ὑδάτος—βλέπετε πῶς—καὶ, ἂν μόνον ὁ κώδων εἶναι ἄνωθεν καλῶς κεκλεισμένος, μοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ῥοφήσω ὅλον τὸν ἀέρα ὃν περιέχει, καὶ ἔπειτα πάλιν νὰ τὸν ἐκπνεύσω ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἀγγείου. Ἐπειτα τὸν ἐξετάζομεν, καὶ θὰ ἰδῆτε τὸ ἀποτέλεσμα. Ὅτι εἰσέπνευσα, καὶ ἔπειτα πάλιν ἐξέπνευσα τὸν ἀέρα, τὸ εἶδτε, διότι εἶδτε ὅτι τὸ νερὸν ὑψώθη εἰς τὸν κώδωνα, καὶ ἔπειτα πάλιν κατέβη. Τώρα ἂς θέσωμεν φῶς εἰς τὸν ἀέρα τοῦτον, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν φύσιν αὐτοῦ. Τὸ φῶς ἐσβέσθη! Μία μόνη εἰσπνοὴ εἶδτε ὅτι ἐντελῶς ἠλλοίωσεν αὐτὸν τὸν ἀέρα, ὥστε εἶναι περιττὸν νὰ τὸν εἰσπνεύσω καὶ ἐκ δευτέρου, καὶ θὰ μοὶ ἦτον καὶ ἐπικίνδυνον. Θὰ ἀνέπνεον ἀέρα ἐξ οὗ οἱ πνευμόνες μου ἀφῆραν ἤδη τὸ ὀξυγόνον, ὅστις δὲν ἔχει ἄλλο ὀξυγόνον νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐπομένως θανατηφόρον. Ἀφ' οὗ εἶδτε αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐννοεῖτε τώρα διατί εἶναι ἀναγκαῖον φροντίς νὰ γίνεταί ὥστε αἱ πτωχαὶ οἰκογένειαι νὰ μὴ κατοικῶσιν, ὡς πολλάκις συμβαίνει, εἰς ὑπόγεια μὴ διαπνεόμενα, ὅπου ἀναπνεύουσι πολλάκις τὸν ἴδιον ἀέρα, διαφθειρόμενον ὑπὸ τῆς ἀναπνοῆς των. Ἀφ' οὗ μία μόνη εἰσπνοὴ τόσον διαφθεῖρει τὸν ἀέρα, ἐννοεῖτε πόσον ὁ καθαρὸς ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι ἀναγκαῖος εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν, καὶ ἂς ὑποβάλωμεν καὶ τὸ ἀσβεστόνερον εἰς ὅμοιον ἐξέτασιν. Τὸ σφαιροειδὲς τοῦτο ἀγγεῖον περιέχει ἀσβεστόνερον. Ἐχει δὲ δύο σωληνίσκους, καὶ δι' αὐτῶν θὰ ἰδῶμεν τὸ ἀποτέλεσμα ἀποτελεῖ ἐπὶ τοῦ ὑδάτος τούτου ὁ καθαρὸς ἀήρ καὶ ὁ ἀήρ ὃν ἀνεπνεύσαμεν. Βλέπετε ὅτι διὰ τούτου τοῦ σωλῆνος, Α, ἤμπορῶ νὰ εἰσπνεύσω τὸν ἀέρα τὸν ἐπιπλέοντα ἐπὶ τοῦ ἀσβεστονέρου, ὡς καὶ

Σχ. 52.

Οἱ ναῦται πάντες, συνηθροισμένοι εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἐξεπλήσσοντο διὰ τὸ αἰφνίδιον φαινόμενον. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅπως διὰ τὰ φυτὰ εἶνε στοιχεῖον ζωῆς τὸ φῶς!

Ἦσαν ἤσυχα καὶ ἀτάραχα τὰ ὕδατα, ἀλλ' ἦτο ἀπαισία ἡ ἡρεμία ἐκεῖνη· δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατήσῃ τὸν πεπειραμένον ναύτην. Ἦτο στιγμή ὑπερτάτης σιγῆς, στιγμή καθ' ἣν συνάζει ἡ τρικυμία, ὡς ὁ ἀθλητῆς, τὰς δυνάμεις τῆς, ἵνα ριφθῇ εἰς τὸ στάδιον! . . .

— Ἀλλοίμονό μας! εἶπεν ὁ Λάξ, ὅστις ἴστατο τότε πλησίον εἰς τὸν πλοίαρχον. Ἡ ἄλυσις τῆς ἀγκύρας εἶνε ἐλπίζω στερεά;

— Στερεωτάτη.

— Καὶ τὰ κατάρτια βαστοῦν;

— Εἶνε τὰ καλλίτερα τῆς Δουνκέρκης.

— Θὰ τὰ ἰδῆτε νὰ λυγίζουσι ὅσον καλάμια· ἀν δὲν σπάσουν, χαρὰ ὅσον ποῦ τᾶκαμε.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὸν λόγον του καὶ φοβερὸς καὶ βιαιότατος βορειοδυτικὸς ἄνεμος ἤρρισε νὰ πνέῃ. Εἰς τὴν ἀκράτητον πνοήν του ἐν Iceberg, οὗ εἶχον κατασκάψει τὴν βάσιν τὰ κύματα, κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασταν μετὰ πατάγου μοιάζοντος πρὸς τὴν ἐκπυροσκόρτησιν πολλῶν κανονίων. Κολοσσαῖα τεμάχη πάγου ἐσύροντο ὑπὸ πολλῶν κυμάτων πρὸς τὸ πλοῖον. Εἰς τῶν πυρσῶν τὴν λάμψιν δὲν ἠδύνατο οἷον αὐτῶν νὰ διακρίνωσιν οὔτε τὸ χρῶμα οὔτε τὸ σχῆμά των· ἐφάνιντο μόνον σπινθηροβολουῦντα, ὡς χάλυψ, εἰς τὸ σκότος.

— Κύριε ἐλέησον! ἐπιθύρυσεν ὁ Λάξ, τρίβων διὰ τῆς χειρός του τὸ μέτωπον· τὸ πράγμα εἶνε βαρὺ!

Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας φανὸν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πλοίου ἵνα διακρίνῃ, εἰ δυνατόν, τοῦ κινδύνου τὸ μέγεθος.

Οἱ πάγοι ἤρχοντο πρὸς τὰ πλάγια τοῦ πλοίου· ἀνάγκη πᾶσα ἦτο ν' ἀλλάξωσι διεύθυνσιν ἵνα τοὺς ἀπορύγωσιν.

Ὁ Λάξ ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις του πρὸς τὸν πλοίαρχον καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον, οἵτινες εὔρον αὐτὰς ὀρθὰς καὶ ἐνήργησαν τὰ δέοντα.

Κατὰ τοὺς χειρισμοὺς ὅμως δυστυχῶς τούτους ἐφάνη ὅτι οἱ ναῦται δὲν ὑπήκουον μεθ' ἧς καὶ πρότερον προθυμίας· αἱ διαταγαὶ τοῦ πλοίαρχου δὲν εἶχον τύχει ἐπιτυχοῦς ἐκτελέσεως καὶ τὸ πλοῖον εὐρίσκετο περικυκλωμένον ὑπὸ μεγίστων ὄγκων πάγου.

Ἐζωσμένον πανταχόθεν, ἐκτύπησεν ἐκεῖνο μετὰ τοσοῦτου κρότου, ὥστε ἔντρομος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἡ Καρίνα.

— Πρὸς Θεοῦ, ἐφώνησεν ἅμα ἰδὼν αὐτὴν ὁ Μαρσέλ, κατάβα κάτω μὴ φοβεῖσαι, δὲν εἶνε τίποτε!

Ἡ κόρη περιέφερε κύκλω βλέμμα ἀπελπιστικόν, ὕψωσεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ἀπεμακρύνθη.

Οἱ ὄγκοι ἐπῆρχοντο φοβεροὶ κατὰ τοῦ πλοίου καὶ ὁ οὐρανὸς πάντοτε κεκαλυμμένος! Καὶ θόρυβος ἀπείσιος· ἐκτύπων πρὸς ἀλλήλους οἱ ὄγκοι, ἐσύριζον οἱ ἄνεμοι καὶ γοερῶς ἐκυμάτιζεν ἡ θάλασσα. . . . καὶ σκότος παντοῦ!

Μόνον ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς *Ρόζας Μαρίας* ἦτο ὅπως οὖν ἐλευθέρη, ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ ἐπιβῇ τῶν λέμβων τὸ πλήρωμα· ἀλλὰ δὲν εἶχε κριθῇ ἀκόμη ἀπολύτως ἀναγκαῖον τὸ ἔσχατον τοῦτο μέσον.

Καὶ ὅμως μετὰ τινος στιγμῆς ἠκούσθη φωνὴ ἀπαισία·

— Ἄς σωθῇ ὅποιος ἔμπορεῖ. Ὡς τὴν θάλασσα ἡ βάρκαις. Ψηλὰ τὰ τρόφιμα.

— Τίς τολμᾷ νὰ διατάττῃ οὕτως; ἐκραύγασεν ἔξω φρενῶν ὁ πλοίαρχος.

— Ἐγὼ! ἀπήντησε γαῦρος καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο ναυτῶν ὠπλισμένων ὁ Τρομπῶν.

— Συλλογίζεσαι τί κάμνεις; Ἐνοπλος στάσις ἐντὸς πλοίου! Ἡξέυρεις τὸν νόμον;

— Δὲν πρόκειται περὶ στάσεως καὶ περὶ νόμων. Ἐβαρύνθημεν αὐτὸν τὸν παληότοπον, ὅπου μᾶς ἐφέρατε. Θέλομεν νὰ φύγωμεν· ἐγὼ ἔδοκα τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς.

— Ἀθλιε! ἐφώνησεν αἴφνης ὁ Μαρσέλ καὶ ἐχύθη ἵνα τὸν ἀρπάσῃ, ἀλλ' ἐμποδίσθη ὑπὸ τοῦ Βλονδώ καὶ τοῦ Λάξ.

— Μὴ θυμώνεις, πουλάκι μου, ὑπέλαβεν ὁ Τρομπῶν, ὑψώνων σπάθην κατ' αὐτοῦ. Ἐνθυμείται ἀκόμη τὸ πρόσωπόν μου τὸ χεράκι σου. Ἐσύρεις πῶς θὰ ἐκδικηθῶ; Θὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ μόνον εἰς τὸ πλοῖον ν' ἀποθάνῃς ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν. Σὲ, ἀν θέλῃς, πλοίαρχε, ἐπειδὴ εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, σὲ πέρνω μαζί μου· ἔρχεσαι;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Βλονδώ.

— Φίλοι μου, λέγει ὁ Μαρσέλ, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ναύτας, ὁ ἄνθρωπος οὗτος σᾶς ἀπατᾷ, σᾶς πλανᾷ· εἶσθε καλοὶ καὶ γενναῖοι ἄνδρες, μὴ παρασυρθῆτε.

— Θέλομεν νὰ φύγωμεν, ἀπήντησαν πάντες.

— Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμετε δυστυχισμένοι, ὑπέλαβεν ὁ Λάξ. Τὸ πλοῖον αὐτὸ εἶνε λαμπρὸν, μόνον ἐντὸς αὐτοῦ θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ σωθῶμεν.

Τὰ πάντα εἰς μάτην! Οἱ ναῦται δὲν ἤκουον εἰμὴ τὸν Τρομπῶν. Ὅτι ἠδύνατο τὸ ἐπραξεν ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος· ἠπέλησε, παρεκάλεσε, τὰ πάντα εἰς μάτην. Εἶδε ματαιουμένας τὰς ἐλπίδας του καὶ ἐδάκρυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

— Τί νὰ γείνη, λέγει ὁ Μαρσέλ, δυστύχημα βεβαίως εἶνε καὶ τοῦτο, ἀλλ' ἄς ἐλπίσωμεν εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

— Ἐνας καλὸς ἄνεμος νὰ μᾶς ἔλθῃ, προσέθηκεν ὁ Λάξ, καὶ τὸ πᾶμε τὸ πλοῖον εἰς τὸ Χάμμερφεστ, γλυτόνομα ἀπὸ τοὺς πάγους.

— Βεβαίότατα, ὑπέλαβεν ὁ Δαμπελέν· εἶδα ἐγὼ νὰ φθάσῃ πλοῖον εἰς τὴν Ἀβάναν ἀπὸ τὸ Βέρα Κρούζ. Ὅλον τὸ πλήρωμα εἶχεν ἀποθάνει εἰς

δώσωμεν γράμματα, νὰ ἐδίδα ἐν διὰ τὴν γυναικὰ μου!» Ἄλλ' ὁ Λᾶξ δὲν ἐγέλα. . . .

Ἡ Καρίνα ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῆς ἀποδημίας τῶν πτηνῶν ἀνεγίνωσκεν ὠραῖόν τι περὶ τούτου ποίημα σουηδοῦ ποιητοῦ.

— Τί ψιθυρίζεις ἐκεῖ σκεπασμένη μὲ τὸ σάλι σου; τὴν ἠρώτα ὁ Μαρσέλ· νομίζει τις ὅτι βλέπει σίβυλλαν ἐτοίμην νὰ χρησιμοδοτήσῃ.

— Ἀναγινώσκω τῷ ὄντι τοὺς χρησμούς τῆς φύσεως, ἀπήντησεν ἐκείνη, ἐν μελαγχολικὸν ἄσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου ποιητοῦ Σταγγελίου, ὅπερ μοῦ ὑπενθυμίζει τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν. Ἐπιγράφεται *Flytsaglarne*, τὰ ἀπθὴμητικὰ πτηνά· ἄκουσέ το·

«Ἴδὲ τὰ πτηνὰ φεύγουν, ἀφίνουσι στενάζοντα τὰς χώρας τοῦ Βορρᾶ. Πορεύονται εἰς ξένας παραλίας καὶ μινύεται ὁ θρῆνός των πρὸς τοῦ ἀνέμου τὸν ψίθυρον. Ποῦ, Θεέ, μᾶς πέμπεις; φωνάζουσιν, εἰς ποίους τόπους ἢ προσταγὴ σου μᾶς προσκαλεῖ;

» Ἀνήσυχτα ἀφίνουεν τὴν γῆν τῆς Σκανδιναυίας. Ἐκεῖ, ἠψήσαμεν, ἐκεῖ, εἴμεθα εὐτυχῆ, τὰ πτωχὰ! Ἐπάνω εἰς τὰς φιλλύρας τὰς ἠνθισμένας εἵχομεν πῆξει τὴν φωλεάν μας, μᾶς ἀπεκοίμιζεν ὁ ἄνεμος εἰς τοὺς μοσχομυρισμένους κλάδους. . . Καὶ τώρα θὰ ὑπάγωμεν εἰς ἄγνωστα, εἰς ξένα μέρη.

» Ἦτο ὠραία εἰς τὰ δάση ἢ νύξ ἢ ῥοδοστεφανωμένη μὲ τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην! Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κοιμηθῶμεν, τόσο ἦτο ὠραία! Χαρούμενα ὀλίγον μόνον ἐναρκωνόμεθα καὶ μᾶς εὔρισκεν οὕτως ἡ πρωΐα καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ φωτεινοῦ τῆς ἄρματος μᾶς ἐξύπνυα.

» Ἐξέτεινε μακρὰν τοὺς πρασίνοὺς του κλάδους τὸ δένδρον καὶ ἔχυνεν εἰς τὴν ὠραίαν πρασινάδα, εἰς τὸ ῥόδον τὸ ὑποτρέμον τὰς σταγόννας τῆς δρόσου τῆς πρωῆνης καὶ ἐλαμπύριζον ὡς μαργαρίται αἱ σταγόνες. Καὶ τώρα ἔχασεν ἡ δρῦς τὰ φύλλα τῆς καὶ ἐμαράνθη τὸ ῥόδον. Οἱ κύττοι τῆς τρικυμίας διεδέχθησαν τὴν ἐλαφρὰν πνοὴν τοῦ ζεφύρου καὶ ἐκρούψεν ἡ χιὼν τὸν στολισμὸν τοῦ Μαΐου.

» Τί νὰ κάμωμεν τώρα εἰς τὴν Ἄρκτον; Ὁ ὀρίζων τῆς γίνεται καθ' ἡμέραν στενότερος καὶ ὠχρότερος ὁ ἥλιός τῆς! Πρὸς τί νὰ κελადῶμεν; Εἶνε μαῦρος τάφος ἡ γῆ καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε πτερὰ διὰ νὰ φύγωμεν μακρὰν. Χαίρετε, χαίρετε, τρικυμῶδη κύματα τῆς θαλάσσης!

» Οὕτω ψάλλουσι φεύγοντα τὰ πτωχὰ καὶ ταχέως φθάνουσιν εἰς ἄλλην χώραν ὠραιότεραν. Ἐκεῖ σείει ὁ ζέφυρος τοὺς καρπούς ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ψιθυρίζουσιν ὑπὸ τὴν μουσικὴν οἱ ῥύακες καὶ εἰς τὸ δάσος τὸ σκοτεινὸν ἀντηχεῖ τὸ ἄσμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος.

» Ὅταν ἡ ἐπίγειος εὐδαιμονία σου μεταβάλλεται εἰς πόνον, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ στενάζῃ τοῦ φθινοπώρου ὁ ἄνεμος, μὴ κλαίῃς, δυστυχισμένη

ψυχὴ! Πέραν τῶν θαλασσῶν ἄλλος τόπος μειδιᾷ εἰς τὸ φεῦγον πτηνόν. Πέραν τοῦ τάφου εἶνε ἄλλη κατοικία, κατοικία, ἣν καταυγάζουσιν αἱ ἀκτίνες αἰωνίου πρωῆας.»

Μετὰ βαθυτάτης μελαγχολίας ἐπρόφερον ἡ κόρη τὴν τελευταίαν στροφὴν. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀντήχει ὡς στεναγμὸς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Μαρσέλ. Ἄλλ' ἐκεῖνος, ἵνα ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν μελαγχολικῶν ἐκείνων ἰδεῶν τὴν προσοχὴν τῆς Καρίνας·

— Ναί, εἶπεν, ἐκείθεν τοῦ πόλου, πέραν τῆς ἐρημίας ταύτης θὰ εὔρωμεν ἄλλας χώρας εὐτυχέστερας, θὰ εὔρωμεν τῆς μεσημβρίας τὰ ἀρώματα, τὴν Γαλλίαν, τὴν Γαλλίαν, Καρίνα, τὴν πατρίδα μου, ἐκεῖ θὰ σὲ ὀδηγήσω. *Dahin! Dahin!* θὰ ἔψαλλα, ἂν ἤξευρα νὰ ψάλλω, συλλογιζόμενος τὴν *Μικροῦλα* τοῦ Γκαϊτε.

— Τὴν Γαλλίαν, τὴν Γαλλίαν, ἐψιθύρισε ἡ κόρη· καὶ εἶχεν ἡ φωνὴ τῆς τόνον παραπόνου καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἀνέκφραστον τινα ἀνησυχίαν. Καὶ δὲν ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ νοήσῃ πρὸς τί ἡ μελαγχολία ἢ τὸση. . . Ὑψώσεν ἔπειτα θαρραλέους καὶ εὐέλπιδας πρὸς τὸν Μαρσέλ τοὺς κалоὺς ὀφθαλμούς τῆς, ὅτε δὲ ὁ πατὴρ τῆς τῇ ἀνήγειλεν ὅτι δὲν ἠλπίζε πλέον νὰ διαλυθῶσιν οἱ πάγοι καὶ ὅτι ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην ἐκεῖ νὰ μένωσι φυλακισμένοι ἐπὶ πολὺ, ἤκουσε τὴν λυπηρὰν ἄμα καὶ φοβερὰν ταύτην ἀγγελίαν μετὰ παραδόξου ἡρεμίας καὶ ἀταραξίας. Ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνελογίσθη καθ' ἑαυτὴν ὅτι πρέπει νὰ γείνη τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἦτο τότε ζῶσα εἰκὼν τοῦ χαριέντος πλάσματος τῆς ὑψηλῆς τοῦ Δάντου φαντασίας·

Benignamente d'umiltà vestita!

XAVIER MARMIER

Μίλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ἐπιταὶ τὸ τίλος.

Η ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΑ ΓΥΝΗ

Ἐκ τοῦ προσφάτως ἐκδοθέντος συγγράμματος τῶν κκ. Z. Prillyay καὶ Jovan Wlahovij «Τὸ σύγχρονον Μαυροβούνιον» ἐπιγραφομένου.

Ἡ ἱστορία τῆς Μαυροβουνίας γυναικὸς συγκεφαλαιοῦται εἰς δύο λέξεις· «ἐργάζεσθαι καὶ ὑποφέρειν.» Εἰσερχομένη εἰς τὸν βίον ἀναγινώσκει ἐπὶ τῆς θύρας, ὡς ἐπὶ τῆς καταχθονίου φλιάς,¹ τὴν φοβερὰν ἀπόφασιν τῆς μοίρας τῆς·

Lasciate ogni speranza voi ch'entrate.

Ἄφετε πᾶσαν ἐλπίδα οἱ εἰσερχόμενοι.

Ὀλόκληρος ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς ἀνελίσσεται εἰς κύκλον ἀδυσώπητον μόχθου, ὀδύνης καὶ ὑποταγῆς, καὶ ὡς ἡ κόρη ἐκείνη τοῦ Ὁρενόκου² ἀπεικονίζουσα πάλαι ποτὲ εἰς τὸν ἰησοῦτην Γου-

1. Τῆς Κολλάσεως τοῦ Δάντου. Σ. Μ.

2. Ποταμὸς καὶ ὀμώνυμος αὐτῶν νομὸς ἐν τῇ Βενεζουέλα· δημοκρατία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Σ. Μ.